

VIRO

Hopeasepän paja, Tartto

28.4.-26.5.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston hopeasepän alan opiskelija

Kiinnostuin ajatuksesta lähteä ulkomaille työssäoppimaan jo ensimmäisenä opiskeluvuoteni. Koulu piti informaatiotilaisuutta työssäoppimispaikoista ulkomailta ja muut oppilaat kertoivat omia kokemuksiaan, mitkä kuulostivat kovin hauskoilta. Minulla oli vielä yksi työharjoittelu käymättä, ja kuulin kavereiden lähtevän Viroon työssäoppimaan, niin ajattelin lähteä mukaan. Näin päädyin hakemaan työssäoppimispaikkaa ulkomailta Viron Tartosta.

Matkustaminen Viroon ja Tarttoon kävi yllättävän helposti. Koulu varasi meille liput laivaan, ja itse sovimme, että kaverit tulevat junalla, kun itse matkustin linja-autolla Helsinkiin. Sovitussa tapaamispaikassa pääsimme raitiovaunulla helposti satamaan, josta hyppäsimme laivaan. Tallinnan satamasta otimme taksin, joka vei meidät Tallinnan linja-autoasemalle. Pari tuntia siinä meni maisemia katsellessa ja Tarton linja-autoasemalla otimme taksin, joka vei meidät asuntolan pihalle.

Vastaanotto työpaikalla oli todella hyvä, vaikka kaikki näyttikin olevan hieman hämmentyneitä, kun olimme oven takana. He olisivat tulleet hakemaan meidät, jos olisivat tienneet missä asuimme, mutta osasimme kartan kanssa suunnistaa paikalle, hyvähän se on jo oppia ensimmäisestä päivästä lähtien, että mihin suuntaan sitä pitää alkaa suunnistaa. Perille päästyämme kaverini ja minä mietittiin, että onhan tämä vähän erilainen kuin luultiin, mutta eipä se juuri haitannut.

Asuimme opiskelijoille suunnatussa kerrostalossa, eli opiskelija-asuntolassa. Ruokailu hoitui helposti, kun kauppa oli lähellä ja meillä oli keittiö käytössämme. Lisäksi kun seikkaili keskustassa, niin siinä samalla pystyi käymään jossain syömässä.

Työskentely oli rentoa ja kivaakin. Meille opetettiin kuinka punotaan Bismark –ketjua, sekä opimme monia muita erilaisia tapoja työstää hopeaa, kuin mitä koulussa on opetettu. Me emme juuri tarvinneet vironkielistä sanastoa, kun henkilökunta siellä puhui ihan kohtalaisen hyvää Suomea. Kaikki työt hoituivat melko lailla samalla tavalla kuin Suomessakin, ainoastaan suurin oli kiillotuksen ja hehkutuksen erot. Varsinaista ohjausta meillä ei työpaikalla ollut, auttoivat kuin kysyvät ja muuten saimme tehdä mitä tehtiinkään.

Vapaa-ajallamme kiertelimme suurimman osan aikaa Tarton keskustassa, sekä kiertämässä puistoissa ja katselemassa nähtävyyksiä. Lisäksi kävimme pidemmälläkin reissulla Lõunakeskuksessa, johon oli omat ilmaiset kyyditykset keskustassa. Lisäksi kävimme museoissa, kun oli museoiden yö. Kulttuurishokkia ei tullut varsinaisesti koettua, melko samanlainen paikka se oli kuin tämä Suomikin.

Plussana voisi sanoa sen, että hauskaa oli ja voisin mennä uudestaan. Tuli koettua aivan uusia asioita ja ainakin maisemat oli nättejä, niin kuin talotkin. Miinuksena voisni sanoa pelkästään sen, että näin yksinäisenä ihmisenä olisin kaivannut ehkä vähän enemmän omaa tilaa asunnossa, mutta hengissä siitäkin selvittiin.

Todellakin sanoisin muille, että lähtevät kokeilemaan ulkomailta opiskelua. Viro nyt ei ole niin kaukana, etteikö sinne uskaltaisi lähteä ja aina siellä kokee jotain uutta, niin töissä

kuin töiden ulkopuolella. Siinä oppii myös hieman itsenäisemmäksi, ja joudut tosissasi hoitamaan kaikki itse, kukaan ei tee sitä sinun puolestasi. Kyllähän tämmöisestä hyötty, tietää hieman valmiiksi mitä odottaa kohdemaalta ja sen ihmisiltä, ja oppii työntekoa, jos ei halua ryhtyä Suomessa yrittäjäksi.